

Az érzékiség és az anyag

Drozdik Orsolya kiállítása

Budapest Galéria,
2018. szeptember 28. – november 4.

Drozdik Orsolya a társadalmi nemekkel foglalkozó magyar képzőművészek nemzetközileg legismertebb képviselője, 1975 óta foglalkozik a női lét társadalmi, lélektani és művészeti vonatkozásaival. Művészetének főszereplője átvitt és konkrét értelemben is saját lénye, teste, élete mint a teljes emberi lét foglalatja. Társadalmi szerepeit, helyzetét női nézőpontból szemlélve és elemelve a művészeti műfajok és eszközök (festmény, szobor, fotó, installáció, videó, performansz, vers, próza) széles skáláján játszik. Művészetének alapvonása az erős konceptuális megalapozottság, amit számos elméleti írása bizonyít. Főbb témái a női test pszichológiai és társadalmi viszonyrendszerének és reprezentációjának kutatása, a patológikus test, a tudomány és a művészet viszonya, az érzékiség, a medikalizált test.

A kiállítás visszatekintő jelleggel vonultatja föl Drozdik művészetének archeológiai rétegeit, valamint legújabb munkáit, Sejtfestményeit. Ez a sorozat Drozdik *Biológiai metaforák* című festményinstalláció-sorozatát idézi föl, amelyet szintén a Budapest Galériában, a Zichy-kastélyban mutatott be 1984-ben.

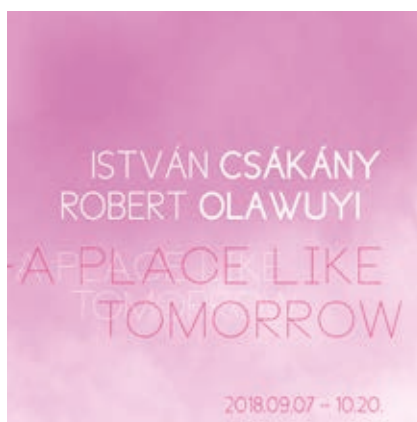
DROZDIK ORSOLYA munkái

A holnap helye

Csákány István és Robert Olawuyi kiállítása

Kortárs Művészeti Intézet,
Dunaújváros,
2018. szeptember 7. – október 20.

A 18. század egyik legnagyobb festőjéről, Thomas Gainsborough-ról köztudott volt, hogy tájképeihez előzetesen maketteket épített; a faágakból, homokból, kavicsokból összeállított modelleket „thoughts”-nak, gondolatoknak nevezte. Csákány István az elképzelt természet képét készíti el háromdimenziós formában – megjelenítve egy olyan, ember nélküli tájat, amely talán leginkább a befejezett jövő gondolatát fogalmazza meg. Ebben a tájban minden tárgy az emberi kéz nyomát viseli, a természeti elemektől a kalapácsi minden az ember szándékát, igényét tükrözi, ugyanakkor mindenben megnyilvánul az ember hiánya. A környezet nem posztapokaliptikus, inkább csak elhagyott. Elhagyottak azok a környezetek is, amelyek Robert Olawuyi videóiban az események háttérét alkotják; a megfigyelő szemszöge itt mintha a gép nézetével esne egybe. A végtelemit szekvenciában az ablaknak csapódó fecske, a tájban mimikriként megjelenő embertöredékek vagy a számítógépes mátrixba vízesésként lezúzó tájkép szemlélése túlmutat az emberin. Csákány és Olawuyi műveiben az embertől idegenül, mégis emberi léptékben válik láthatóvá és tapinthatóvá a jövő idő.

A kiállítás plakátja

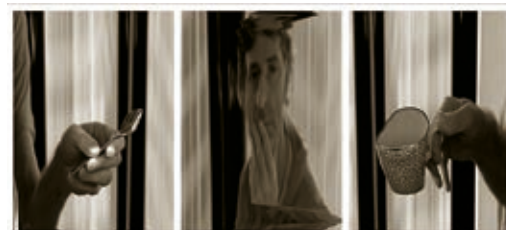
DIGITÁLIS AGORA 2018

2. Nemzetközi Digitális Triennálé

Művészetek Háza, Szekszárd,
2018. szeptember 15. – október 21.

A Digitális Agora a Magyar Elektrográfiai Társaság és a szekszárdi Művészetek Háza közös nemzetközi rendezvénye. Idén 137 magyar és 27 külföldi művész nagy méretű komputergrafikáit, digitális-, videó- és fényinstallációit, light-boxait és más fényobjektusait, valamint videóműveit mutatja be. A kiállítás célja az új technikahasználatban rejlő alkotási lehetőségek gazdagságának és sokszínűségének, új eljárásoknak, témáknak, tartalmaknak és művészi megoldásoknak a felmutatása és az utóbbi három évben az e területen született, kiemelkedő alkotói eredmények közöttétele.

A nyílt pályázaton részt vett és meghívott művészek Argentínából, Kanadából, Japánból, az Egyesült Államokból, Dél-Koreából és kilenc európai országból származnak. A kötetlen téma mellett a *szület* fogalmát értelmező munkákkal is pályázhattak a résztvevők. A meghívott művészek között van Joseph Kádár, Csáji Attila, Nagy Gábor György, Szombathy Bálint, Kelle Antal – Botos Péter, Mengyán András, Derek Besant, Chang-Soo Kim, Lux Antal és Saeko Hanji.

CZEIZEL BALÁZS: *Meditáció*, 2018, DRI (Digitally Recorded Image), 32×70 cm

Az én Varsóm

Tomasz Maniewski festményei

**Latarka Galéria,
2018. szeptember 12–28.**

Az általunk lakott városban nap mint nap futkározunk napi gondok által űzve. Megálló – autóbusz – metró – a házunk. De elég, ha kicsit lassabban megyünk, hogy belehallgathassunk az utca zajába, kiragadhatunk egy-egy beszélgetés részleteit, megfigyelhesünk dolgokat. Hogy észrevegyük a miénktől kicsit különböző világot. Nem hiányoznak ebből a csavargók, hajléktalanok és koldusok. A műanyagpoharakba kicsalt apró hullik, hallani az utcai zenészeket, üres italosdobozok gurulnak szerteszét, amelyek gyorsan a nejlonzacskóba kerülnek. Két világ találkozik – a városlakóké és a maguk módján szabad utcalakóké. Éppen ők Tomasz Maniewski kiállításának hősei. Kiragadott jelenetek, véletlenül kihallgatott beszélgetések, párbeszédzilánkok, mindennapos és nem mindennapos helyzetek – mindez alkalmat ad arra, hogy kicsit máshogy lássuk városunkat és az életünket, hogy megláthassuk a város életét – a művészt: Varsóét.

Tomasz Maniewski a varsói Szépművészeti Akadémia grafika szakán végzett, festésszettel és grafikával foglalkozik. Varsóban él.

TOMASZ MANIEWSKI: *Kukások*, 2018, olaj, vászon

Hirling Bálint: Cosplay, 2016, részlet a sorozatból

Pillantás a mába

Hemző-díj 2014–2018

Capa Központ, 2018. szeptember 30-ig

Egy klasszikus mester és tizenhárom fiatal kortárs alkotó közös kiállítása a *Pillantás a mába*. A 20. századi magyar fényképezés ikonikus alakjának, Hemző Károlynak, aki ebben az évben lenne 90 éves, s a tiszteletére alapított díj nyertesének művei most először kerülnek egymás mellé, de a Hemző-díj első négy évének fotográfiai metszete is csak most először látható együtt.

Mandarin nő

Fabricius Anna fotói

**Capa Központ, Project Room, 2018.
augusztus 28. – október 8.**

Fabricius Anna fotográfus témaválasztásaiban visszatérő motívumként jelennek meg a női szerepek, tevékenységek, attribútumok. Az elmúlt két évben tett ázsiai utazásai során érdeklődése a fiatalok gyors stílus- és öltözkékváltásain, a fogyasztási cikkek cseréin keresztül megfigyelhető öndefiníció, újfajta identitáskeresés felé fordult. A *Mandarin nő* című kiállítás darabjai elsősorban Sanghajban, a kínai divatfővárosban készültek.

Fabricius Anna: *Mandarin nő*, 2017–2018

Let it be

Benczúr Emese kiállítása

**MODEM, Debrecen,
2018. augusztus 17. – október 18.**

Let it be (Hadd legyen) – ezzel a fényinstallációba foglalt felszólítással indítja útjára a látogatót Benczúr Emese első debreceni kiállítása, amely a 2010-es évek munkáiból ad látványos, a ragyogás kétértelműségét középpontba helyező válogatást, ráirányítva a figyelmet az alkotó, a befogadó és a mű közti dinamikára, illetve a státuszukat meghatározó társadalmi valóság néhány megkerülhetetlen jelenségére.

A Munkácsy Mihály-díjas művész már a Magyar Képzőművészeti Főiskola festő szakos hallgatójaként lemondott a szakma hagyományos eszköztáráról, ezzel azokhoz csatlakozott, akik felhagytak a monomediális szemléletű táblaképkészítéssel. A mostani kiállítását a fényhatások szervezik: az érintésünkre csillogva hullámzó felület, a világító elemekből össze-szerelt fényinstallációk, fémes hatású táblaképek – figurativitás nélkül is – megidéznek a sztárkultuszt és a ragyogáskényszernek alárendelt közösségi oldalak esztétikáját. A feliratok sokszor megszólítással helyezik központba a látogatót, máskor egy-egy aforizmát idéznek fel – a befogadón áll, hogy didaxist vagy íróniát olvas-e ki belőlük.

BENCZÚR EMESE: *Dolce vita*, 2012, cukorkapapír, plexiüveg, 300×180 cm